

KRYSTAL
MARQUIS

DE HUWBARE
MILJONAIRES
DOCHTER

DE DOCHTERS DAVENPORT

Krystal Marquis

De huwbare miljonairsdochter

Vertaling Erika Venis

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Chicago, 1910

1

Olivia

Olivia Elise Davenport trok een rol heldergele zijde uit het schap en hield hem bij haar donkere huid. Ze werd aangetrokken door de opvallend gekleurde stof die half verstopt lag tussen de gedempte pasteltinten, een stralende zonnestraal tussen de wolken, en twijfelde of de kleur niet te fel was, zo vroeg in het seizoen. In haar vrije hand hield ze een lapje met kraaltjes gestikte kant en ze probeerde zich voor te stellen hoe het zou klinken als de stof rond haar enkels ritselde bij het dansen. Er zal veel worden gedanst, dacht ze.

De voorpret borrelde kriebelend op in haar borst. Het seizoen van baljurken en champagne was aangebroken nu de paasfeesten voorbij waren. Olivia had haar debuut gemaakt en het was tijd dat ze een echtgenoot vond. Dit was al haar tweede seizoen en ze was er klaar voor. Klaar om aan haar plicht te voldoen en de trots van haar ouders te verdienen, zoals ze altijd had gedaan.

Er was echter één probleem: geschikte heren waren lastig te vinden. Ze moesten uit de juiste families komen, goed opgeleid zijn, en de beoogd erfgenaam van een groot fortuin, en dan ook nog eens Zwart.

Olivia haalde diep adem. De gele zijde gleden van haar arm. Ze wist wat haar moeder zou zeggen: hij was veel te opvallend. Bovendien was ze hier alleen maar om wat verstelwerk op te halen.

‘Kan ik u van dienst zijn?’

Olivia schrok van de stem achter haar schouder. Een winkelmeisje stond met ineengeslagen handen naast haar. Ze glimlachte, maar haar koude, blauwe ogen verraadden een andere bedoeling.

‘Ik bewonderde net de verschillende stoffen.’ Olivia negeerde de priemende ogen van het winkelmeisje en wendde zich naar de toonkast met breedgerande hoeden. ‘En ik wacht op mijn vriendin,’ voegde ze eraan toe. *Waar bleef Ruby nou?* Haar beste vriendin had voorgesteld dat de bedienden alvast naar huis zouden gaan met hun aankopen zodat ze zonder toezicht konden rondkijken bij Marshall Field’s. En nu was ze in geen velden of wegen te bekennen.

Het winkelmeisje schraapte haar keel. ‘U kunt de bestellingen van uw mevrouw ophalen bij de servicebalie. Ik kan u wel de weg wijzen, als u het niet kunt vinden.’

‘Dank je wel, maar ik weet waar de servicebalie is,’ zei Olivia met een strak glimlachje, de belediging negerend. Overal om hen heen volgden bleke gezichten hun gesprek met toenemende nieuwsgierigheid. Achter hen grinnikte iemand.

Ze herinnerde zich de woorden van haar moeder: blijf er altijd boven staan. Want haar familie was een zeldzaamheid. Rijk. Knap. Zwart. Ruby droeg haar rijkdom als een pantser, meestal in de vorm van juwelen en bont. Olivia gaf de voorkeur aan de ingetogen uitstraling die ze bij haar moeder zag.

Vandaag deden die perfecte manieren er niet toe. Haar schoonheid vormde geen schild. Het meisje tegenover haar kon niet verder kijken dan haar huidskleur. Ze rechte haar rug, zodat ze boven het meisje uittorende. Olivia wees naar de grootste, met juwelen versierde broche in de toonkast. ‘Ik wil die graag ingepakt hebben. En ik wil ook graag die hoed daar. Voor mijn zus. Ze vindt het niet leuk als ik niets voor haar meeneem,’ zei ze samenzweerderig tegen de andere winkelaars, ook al wist ze

heel goed dat ze Helen meer plezier zou doen met een nijptang dan met een hoed. Olivia liep langzaam door de winkel. ‘Die handschoenen.’ Ze tikte bedachtzaam tegen haar kin. ‘Vijf meter van die gele zijde...’

‘Pardon...’

‘Juffrouw,’ vulde Olivia voor haar aan.

De wangen van het winkelmeisje werden rood.

Mooi, dacht Olivia, ze beseft dat ze een fout heeft gemaakt.

‘Juffrouw,’ snoof het winkelmeisje, duidelijk verbaasd. ‘Dat zijn allemaal heel dure spullen.’

‘Ja, ach,’ zei Olivia en alle speelsheid verdween uit haar stem. ‘Ik heb een dure smaak. Zet het maar op de rekening van mijn familie.’ Ze keek het winkelmeisje ineens strak aan. ‘De naam is Davenport.’

Het kwam niet vaak voor dat een Zwarte klant een witte bediende bevelen gaf in een warenhuis. Maar dankzij het harde werk van haar vader en de vastberadenheid van haar moeder was Davenport een bekende naam. Een naam die haar vader toegang verschafte tot vrijwel alle eliteclubs van Chicago, haar moeder tot de besturen van de meest exclusieve liefdadigheidsinstellingen en haar broer tot de universiteit. Chicago mocht dan een baken van het noorden zijn, een plek waar veel Zwarte mensen gedijden dankzij de wetten die tijdens en na de Reconstructie waren ingevoerd, maar toch werd ze nog altijd overvallen door dit soort pijnlijke situaties. Situaties die ontstonden dankzij haar huidskleur.

Uit de menigte verscheen een tweede winkelbediende, een oudere vrouw met meer decorum. ‘Ik kan u wel helpen, juffrouw Davenport. Eliza, je mag gaan,’ zei ze tegen het winkelmeisje. Olivia herkende haar als een van de vaste winkelbedienden van haar moeder. ‘Hoe gaat het, liefde?’

Olivia’s woede zakte af terwijl ze toekeek hoe de oudere vrouw

haar aankopen inpakte in vloeipapier. Ze wist dat ze zich kleinzerig gedroeg. Eigenlijk leidde ze een bevoorrecht leven. Ze overwoog om haar aankoop ongedaan te maken, te vragen of alles weer kon worden teruggelegd, maar ze voelde dat de ogen van de andere winkelbediende vanuit de verte nog op haar waren gericht. En trots hadden de Davenports in overvloed.

Daar was Ruby eindelijk. Olivia begroette haar vriendin opgelucht, blij dat ze niet langer de enige Zwarte in de winkel was.

Ruby's gezicht was verhit en haar ogen glinsterden tegen haar roodbruine huid. 'Ik hoorde dat er hier wat commotie was,' zei ze met een grijns. 'Wat is er aan de hand?'

Harold, de koetsier, stuurde het rijtuig weg van de stoep voor Marshall Field's, het verkeer van State Street in. Het was een late namiddag in de vroege lente en Chicago bruiste. Restaurants met zuilenfaçades grensden aan fabrieken van bakstenen en glas die kunstmatige wolken de lucht in pompten. De bellen van de trams wedijverden met de claxons van gemotoriseerde voertuigen. Mannen in tweedpakken haastten zich langs krantenjongens die schreeuwend op de straathoeken stonden. Allerlei soorten mensen vulden de straten terwijl Olivia toekeek vanachter de ruiten van een van de vele luxe rijtuigen die haar familie bezat, verborgen achter een met zijde beklede kap.

'O, Olivia.' Ruby pakte haar hand. 'Dat meisje wist best dat jouw jurk meer kostte dan haar hele maandsalaris. Ze was gewoon jaloers, meer niet.'

Olivia glimlachte geforceerd en vouwde haar handen weer in haar schoot. Haar vriendin had gelijk, maar er zat meer achter. Het meisje had naar haar gekeken alsof Olivia een dief was. Een bedrieger. Minder dan zij.

Olivia zou nooit aan die blik kunnen wennen.

Naast haar bestudeerde Ruby de met vossenbont afgezette

handschoenen die Olivia in haar opwelling had gekocht. ‘Hou ze maar,’ zei Olivia en ze keek haar beste vriendin aan. Weer een ding minder dat haar aan dit voorval kon herinneren.

Ruby trok de handschoenen aan en hield haar handen poseerend onder haar gezicht. Toen trok ze haar wenkbrauwen op en stak haar tong uit tot Olivia oprecht naar haar glimlachte en ze allebei giechelend achterovervielen.

Harold bracht het rijtuig tot stilstand bij de kruising. Recht door lag de North Side, waar de rijkste en meest welvarende inwoners van Chicago woonden. Hier stond ook het huis van de Davenports.

‘O! Trouwens,’ zei Ruby, ‘zag ik Helen nou laatst uit jullie garage komen, bedekt in smeervet?’ Ze onderdrukte een lach.

Olivia rolde met haar ogen. Haar jongere zus was vastbesloten zo slecht mogelijk huwelijksmateriaal te zijn. ‘Ze moet beter opletten. Als papa haar ziet, krijgt hij een toeval.’

Als kinderen waren Olivia en Helen heel hecht geweest. Samen met hun dienstmeisje Amy-Rose, en later met Ruby, hadden ze van hun familielandgoed hun eigen privérijck gemaakt. Toen Olivia vorige lente haar debuut had gemaakt, had ze besloten dat ze al die kinderachtige dingen achter zich zou laten, in de hoop dat Helen haar voorbeeld zou volgen. Maar in plaats daarvan ging Helen blijkbaar de tegengestelde kant op.

Harold loodste het rijtuig door het hek van Freeport Manor en Olivia kon zich geen mooiere ontvangst na een lange dag voorstellen. Het herenhuis van de Davenports stond aan de rand van een van de meest vooraanstaande wijken van Chicago, waar hun landgoed een van de grootste was. Als kind had Olivia gedacht dat dit kwam omdat haar vader zo rijk was. Later had ze beseft dat het was omdat niemand een huis wilde kopen dat grensde aan het landgoed van een Zwarte familie. Het landgoed omvatte tuinen, stallen en weilanden waar de paarden konden grazen. De

nieuwste aanwinst was een garage waar de rijtuigen en automobielen die John verzamelde gerepareerd konden worden.

De Davenport Carriage Company was een gok die haar vader jaren geleden had gewaagd. Als jongen was hij aan de slavernij ontsnapt en had hij de gevaarlijke tocht naar het noorden gemaakt, waar Zwarte mensen een kans hadden op iets wat leek op vrijheid. Zijn droom was een rijtuig dat zo luxueus was, dat het meer zou zijn dan zomaar een vervoermiddel. Zijn droom was uitgekomen. Kort nadat hij was weggehoond bij de garage waar hij werkte, had William Davenport met zijn spaargeld en een paar ontevreden oud-collega's een nieuwe zaak opgezet. Het bedrijf was een succes geworden en zijn rijtuigen waren de meest gewilde voertuigen ter wereld.

Maar nu automobielen in de straten wedijverden om ruimte, probeerde John hun vader over te halen om mee te gaan met de tijd.

‘Kijk.’ Ruby wees naar de cabriolet die bij de garage stond. ‘Is dat er een van jullie?’

De cabriolet zag er nogal Spartaans uit. Hij was matzwart, met dunne, stakerige wielen en zonder plek voor een koetsier, precies het tegengestelde van de Davenportmodellen met hun met fluweel afgezette bekleding, dikke, stevige banden voor een soepele rit en zo strak in de lak dat je je spiegelbeeld kon zien boven het bladgouden Davenportwapen dat achterop prijkte.

Olivia ging rechtop zitten en trok haar rok recht. ‘Vast een project van John. Al begrijp ik niet waarom hij hem hiernaartoe heeft gebracht. Sinds hij die automobiel heeft, hebben hij en Helen het nergens anders meer over.’

‘Is John er vanavond bij voor het diner?’ vroeg Ruby, met geveinsde nonchalance.

Olivia rolde met haar ogen. Haar beste vriendin probeerde te doen alsof ze geen belangstelling had voor haar broer, maar faalde

daarin jammerlijk. ‘Hij moet ook eten,’ zei ze plagend.

Olivia daalde het trapje van het rijtuig af en keek omhoog naar Freeport, haar geboortehuis. Het victoriaanse pand met twee verdiepingen was lichtblauw geverfd en had een hoge puntgevel en twee torentjes. Het houten traliewerk van de brede veranda was versierd met een patroon van klimopbladeren dat zo levensecht was dat ze leken te bewegen op de bries. Grote, eiken deuren gingen voor hen open en onthulden een brede bordestrap die omhoog kronkelde door de foyer, die felverlicht was dankzij de middagzon die door de met glas-in-lood versierde koepel erboven viel.

Edward, de butler, wachtte geduldig op hun hoeden en handschoenen. ‘U bent laat voor de thee, juffrouw,’ fluisterde hij.

‘Thee?’ vroeg ze. Haar moeder had niets gezegd over thee. Olivia trok aan het lintje onder haar kin en wierp een verwarde blik op Ruby.

De meisjes haastten zich over het glimmend geboende parket, langs de spiegels met bladgouden lijsten naar de zitkamer. Olivia hield haar adem in en fronste haar voorhoofd terwijl ze de deur opende. ‘Het spijt me dat...’

Haar verontschuldiging stierf weg bij de aanblik van een knappe vreemdeling die tegenover haar ouders zat. Zijn camelkleurige tweedpak zat gegoten om zijn gladde, donkere huid.

‘O, en daar is ze dan.’ Emmeline Davenport stond op van de bank en de rok van haar japon viel gracieus om haar heen. Ze stond onberispelijk rechtop, door de baleinen van haar korset of door pure wilskracht, dat kon Olivia niet zeggen. Mevrouw Davenport keek haar dochter even kort aan met de indringende, amandelvormige ogen die ze allebei hadden en wendde de blik van haar gast behoedzaam af van mijnheer Davenport en het theeservies. ‘Dit is onze dochter Olivia. Lieverd, dit is mijnheer Lawrence.’

De heer tegenover Olivia was heel anders dan de jonge vrijgezellen die ze tot nu toe had leren kennen. Hij rees boven haar uit, zodat ze wel naar zijn brede schouders moest kijken. Zijn haar zat in een scheiding en was glad geborsteld. Niet één haartje was uit de plooi. Zelfs niet in zijn dikke snor, boven volle lippen die uiteengingen bij haar aanblik en uitzicht boden op rechte, witte tanden en een zelfverzekerde glimlach. Zijn gladde kaken eindigden in een stompe kin met een kuiltje.

Hij was heel knap.

‘Aangenaam kennis te maken.’ Olivia stak haar hand uit.

‘Het genoeg is mijnerzijds,’ zei hij, terwijl hij haar hand pakte en zijn hoofd boog. Zijn stem, met iets van een accent, was zo diep dat er een rilling over haar arm liep.

Olivia zag dat er een glimlach verscheen op het gezicht van haar vader. De ogen van mijnheer Davenport werden zachter. Hij liet zijn bril van zijn trotse neus glijden en stopte hem in zijn jaszak. Hij liet zijn stok tegen zijn stoel staan en liep naar haar moeder, die voor het raam aan de andere kant van de kamer stond. Samen vormden ze het ultieme plaatje van Olivia’s wens. Een perfect paar.

Een beweging naast haar bracht haar aandacht weer terug bij haar gast.

‘Ruby Tremaine. Ik geloof niet dat we al kennis hebben gemaakt,’ zei Ruby terwijl ze haar hand in zijn richting stak. Olivia keek de heer aan en ze wisselden een geamuseerde blik uit over het vrijmoedige gedrag van haar vriendin.

‘Jacob Lawrence. Eveneens aangenaam kennis te maken,’ zei hij.

‘Mijnheer Lawrence is hier onlangs naartoe verhuisd vanuit Londen,’ riep mevrouw Davenport met een glimlach, voordat ze haar aandacht weer op Olivia’s vader richtte.

‘O? En wat brengt u naar Chicago?’ vroeg Olivia.

Zijn ogen vonden die van Olivia. ‘Nieuwe kansen.’

Welja, dacht Olivia. ‘Wat voor nieuwe kansen?’ Ze kon de

flirterige toon nauwelijks uit haar stem houden.

Mijnheer Lawrence grijnsde. 'Ik wil mijn scheepsbedrijf uitbreiden. Ik heb uw vader een paar dagen geleden ontmoet bij een krantenkiosk en hij heeft aangeboden me bij een aantal mensen te introduceren. Ik kwam langs om hem te bedanken.'

Olivia voelde de blikken van haar ouders van de andere kant van de kamer en ging dichterbij mijnheer Lawrence staan. 'Mijn excuses voor mijn late komst. Als ik had geweten dat u kwam, zou ik u niet hebben laten wachten.'

Zonder zijn blik af te wenden, zei mijnheer Lawrence: 'Geen excuses nodig. Mijn bezoek was niet gepland. Het spijt me alleen dat we niet meer tijd met elkaar kunnen doorbrengen.'

Olivia's hart ging als een razende tekeer.

Ruby schuifde tussen hen in. 'Ik sta erop dat u deze vrijdag naar het feest komt dat mijn vader geeft.'

'Het is een benefietavond voor de verkiezingscampagne van mijnheer Tremaine. Hij wil burgemeester worden,' zei Olivia's moeder. Ze wendde zich tot mijnheer Lawrence. 'De balzaal van de Tremaines is minder groot dan die van ons, maar het wordt vast een gezellige, intieme bijeenkomst.'

Olivia wierp een verontschuldigende blik naar haar vriendin en zei: 'De tuin van de Tremaines is altijd schitterend in deze tijd van het jaar, vind ik. Kunnen we daar rondzwerven, Ruby?'

'Natuurlijk,' snoof Ruby. 'We hebben kosten noch moeite gespaard.'

Mijnheer Davenport verscheen naast mijnheer Lawrence. 'Het is een uitgelezen kans voor een kennismaking met alle grote spelers van Chicago.'

'Dat is heel vriendelijk van u. Ik kan me geen betere invulling van mijn vrijdagavond voorstellen,' Mijnheer Lawrence wendde zich tot Olivia. 'Zie ik u daar ook?'

Olivia voelde iets kriebelen in haar maag. Het seizoen was nog

maar net begonnen en de meest geschikte huwelijkskandidaat die ze ooit had gezien stond hier in levenden lijve in haar salon. Misschien was een echtgenoot vinden toch minder moeilijk dan ze had gedacht.

‘Natuurlijk,’ zei ze, en een glimlachje speelde om haar lippen. ‘Misschien bewaar ik zelfs een dans voor u.’

Ze hebben rijkdom en reputatie, nu moeten ze alleen nog liefde vinden...

Het is 1910. Ooit was William Davenport tot slaaf gemaakt, maar inmiddels heeft hij een immens imperium opgebouwd in Chicago. Het enige wat hij nu nog wil, is dat zijn dochters trouwen. Olivia is er klaar voor om haar plicht te vervullen, maar ontmoet dan een charismatische burgerrechtenactivist die niet binnen het plaatje van haar vader past. En haar zus Helen is geïnteresseerder in auto's repareren dan in verliefd worden. Amy-Rose en Ruby hebben gelukkig meer aandacht voor de liefde, maar hun oog is gevallen op dezelfde man...

Omringd door rijkdom en eindeloze feesten proberen de Davenports hun weg te vinden in de wereld en in de liefde – zelfs waar dat niet de bedoeling is.

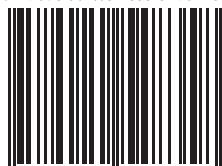

Krystal Marquis brengt graag het grootste deel van haar tijd door in bibliotheken en tweedehands boekwinkels. Haar langverwachte droom om een boek te schrijven kwam in vervulling met *De huwbare miljonairsdochter*, haar debuut en direct een *New York Times*-bestseller.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 978 90 205 4835 8 NUR 340

9 789020 548358 >